

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. O.

przeciwko Gminie W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, wydanie nieruchomości lub zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 sierpnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 stycznia 2018 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) na rzecz adw. M. M. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda A. O. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 stycznia 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało

wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r. Nr 13, poz. 230).

Oczywista zasadność skargi przejawia się, w ocenie skarżącego, w naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. przez wadliwą ocenę dowodów i zaakceptowanie przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy oraz naruszeniu art. 21 ust. 2 w zw. z art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji przez oddalenie apelacji powoda mimo „jego współpracy z organami Państwa celem urzeczywistnienia dobra publicznego, które nie zostało osiągnięte przez przeszło 15 lat”. Odnosząc się do pierwszego z zarzutów trzeba podnieść, że zebrany materiał w rozumieniu art. 382 k.p.c. są nie tylko przeprowadzone dowody (materiał dowodowy), ale także pozostały materiał procesowy, na który składają się twierdzenia i oświadczenia stron, zarzuty przez nie podnoszone i składane wnioski. Przez pominięcie zebranego materiału należy zaś rozumieć niezajęcie co do niego stanowiska przez sąd (pominięcie przy dokonywaniu ustaleń oraz nieuwzględnienie w ramach dokonywanych rozważań). Nie stanowi natomiast pominięcia zebranego materiału niepodzielenie przez sąd twierdzeń strony lub nieuwzględnienie zgłoszonych przez nią wniosków, jeżeli sąd - obojętnie z jakich powodów i czy pogląd ten jest merytorycznie zasadny - uzasadnił swoje stanowisko w tym względzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2000 r., IV CKN 1137/00, LEX nr 530702). Z motywów wyroku Sądu drugiej instancji wynika, że Sąd ten odniósł się do zarzutów postawionych przez stronę powodową w apelacji, w tym zarzutów sprzeczności ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Postawiony we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzut, zgodnie z którym prawidłowa analiza materiału zgromadzonego w sprawie powinna zdaniem skarżącego prowadzić Sąd drugiej instancji do odmiennych ustaleń niż te, które poczynił Sąd pierwszej instancji wskazuje, że skarżący kwestionuje nie tyle prawidłowość i kompletność przeprowadzonego postępowania dowodowego, ile zaprezentowaną przez Sądy orzekające ocenę zgromadzonych dowodów i poczynione na tej podstawie

ustalenia. Tymczasem, stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. nie można oprzeć podstawy kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów.

Drugi ze wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi zarzutów nie został należycie uzasadniony przez przedstawienie przez skarżącego wyводу jurydycznego wykazującego kwalifikowane naruszenie przepisów w wyniku którego wydany został oczywiście nieprawidłowy wyrok. Skarżący nie zaproponował we wniosku argumentacji, która mogłaby uzasadniać w okolicznościach przedmiotowej sprawy odejście od stanowiska zaprezentowanego w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 września 2014 r. SK 7/13, OTK-A 2014/8/93, zgodnie z którym skutek zastosowania art. 98 ust. 1 u.g.n. istotnie odbiega od konstytucyjnej definicji wyłączenia, zaś nabycie przez podmiot publicznoprawny z mocy prawa i za odszkodowaniem nieruchomości wydzielonej w drodze podziału - na wniosek właściciela - pod budowę drogi publicznej nie wywiera skutków konstytucyjnie podobnych do którejkolwiek z regulacji objętych zakresem zastosowania art. 216 u.g.n. Brak również we wniosku argumentów na poparcie twierdzenia, że celem publicznym w związku z realizacją którego nieruchomość jest nabywana (przejmowana) w trybie art. 98 u.g.n. jest samo wydzielenie działki pod drogę publiczną a nie wybudowanie drogi, ani nadanie jej określonej kategorii drogi publicznej. W konsekwencji nie sposób przyjąć, że skarżący wykazał istnienie przesłanek do przyjęcia kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Właściwym wywodem nie został poparty również wniosek skargi o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na oczywiste naruszenie przepisów art. 32 ust. 2 w zw. z art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wysokość kosztów należnych adwokatowi M. M. z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym ustalono na podstawie § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. : Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

jw